शनैः शनैश्च यो राज्यमुपभुङ्क्ते यथाफलं ।
रसायनमिव प्राज्ञः स पुष्टिं परमां व्रजेत् ॥ २४६ ॥
विधिना मन्त्रयुक्तेन वृक्षापि मथितापि च ।
प्रयच्छति फलं भूमिररणीव कृताशनं ॥ २४७ ॥
५ प्रजानां पालनं शस्यं स्वर्गकोशस्य वर्धनं ।
पीडनं धर्मनाशाय पापायायशसे स्थितं ॥ २४८ ॥
गोपालेन प्रजाधेनोर्वित्तदुग्धं शनैः शनैः ।
पालनात् पोषणाद्वाह्यं न्याय्यां वृत्तिं समाचरेत् ॥ २४९ ॥
अजा इव प्रजा रक्ष्याश्चो मोहात् पृथिवीपतिः ।
१० तस्यैका जायते तृप्तिर्न द्वितीया कथञ्चन ॥ २५० ॥
फलार्थी नृपतिर्लोकान् पालयेद्यत्नमास्थितः ।
दानमानादितोयेन मालाकारो ऽङ्कुरानिव ॥ २५१ ॥
नृपदीपो धनस्नेहं प्रजाभ्यः संहरन्नपि ।
अन्तरस्थगुणैः शुभ्रैर्लक्ष्यते नैव केनचित् ॥ २५२ ॥
१५ यथा गौर्दुह्यते काले पाल्यन्ते हि तथा प्रजाः ।
सिच्यते वीयते चैव लता पुष्पफलप्रदा ॥ २५३ ॥
यथा वीजाङ्कुरः सूक्ष्मः प्रयत्नेनाभिरक्षितः ।
फलप्रदो भवेत् काले तद्वल्लोकः सुरक्षितः ॥ २५४ ॥
हिरण्यं धान्यरत्नानि पानानि विविधानि च ।
२० तथान्यदपि यत्किञ्चित् प्रजाभ्यः स्यान्महीपतेः ॥ २५५ ॥
लोकानुग्रहकर्तारः प्रवर्धन्ते नरेश्वराः ।
लोकानां सङ्ग्याश्चैव क्षयं यान्ति न संशयः ॥ २५६ ॥

अथ तेषां तद्वचनमाकर्ण्य भासुरक आह। अहो सत्यमभिहितं भवद्भिः। परं यदि ममोपविष्टस्यात्र नित्यमेव नैकः श्वापदः समागमि
२५ ष्यति। तन्नूनं सर्वानपि भक्षयिष्यामि। अथ ते तथेति प्रतिज्ञाय नि